

Nα το εξομολογηθώ κι ας χάσω την όποια σοβαρότητά μου. Τους τελευταίους μήνες, που ένιωσα προσωπικά την κρίση αγριότερα από ποτέ, με έπιανα σε μετρό, λεωφορεία, θέατρα και δρόμους να χαζεύωνται γυναίκες, ιδίως τις πολύ νέες. Και εκτός του ότι έκαναν πρόχειρες στατιστικές για τα σορτσάκια (τα πρωτιμούν οχτώ στα δέκα κοριτσάκια), με κάθε βαμμένο νύχι, προσεγμένο αλλά και τρελό ντύσμα, μακιγιαρισμένο μάτι, ανταύγεια στα μαλλιά και αεράτο βάδισμα ένας αναστεναγμός ανακούφισης έβγαινε από μέσα μου. «Κρατάμε γερά», έλεγα, «δεν το βάζουμε κάτω». Ποια, εγώ, που ο καταναλωτησμός μου δημιουργεί αφόρητη σπλήξη, τα μαγαζιά αυξάνουν τις φοβίες μου και γερνάω φορώντας με ελαφριά παραλλαγή τη γυμναστική μου γκαρνταρόμπτα.

Της Βένας Γεωργακοπούλου

Πειραιάς. Και μακάρι να ξεπουλήσαν, αλλά το έκαναν με τακτ και γαλαντομία. Ο καθένας κι ένα τραπέζικι με ωραία κεράσματα στο πεζοδρόμιο. Μαγαζιά στολισμένα, κάποια με τη δική τους μουσική, ακόμα και ιδιωτικούς dj. Ρούχα, παπούτσια, βιβλία, καλλυντικά. Ακόμα και τα κουρεία ήταν ανοιχτά. Κι ένα ηρωπωλείο, μεγάλο και ωραίο, αλλά άδειο. Μου ήταν σαν να είχα ανάγκη να διάλειψα, μεγάλη και ωραία, αλλά άδεια, με τη γιορτή της πόλης του. Που κατέβηκε στους δρόμους και από την πιο απομακρυσμένη γειτονιά σαν να είχε ανάγκη ένα διάλειψμα, μια γιορτή πριν από τον φαρμακερό Σεπτέμβριο. Που πήρε τα σουβλάκια της και κάθισε σε παγκάκια, ακόμα και κάτω από το άγαλμα

της Νίκηταρά. Που έκοβε βόλτες πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, που δεν είχε πρόβλημα να κάνει και μερικά χορευτικά βήματα.

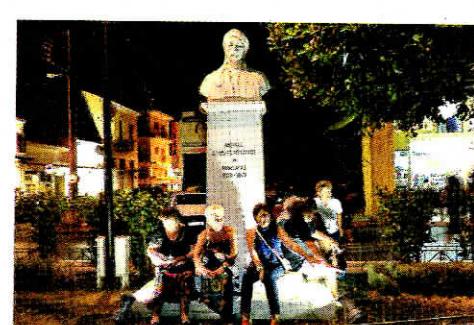
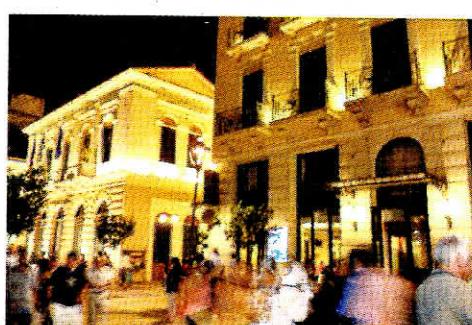
Θα γίνει, άραγε, θεσμός η καλαματιανή «Λευκή Νύχτα», ιδέα, να το παραδεχθώ και να του βγάλω το καπέλο, του δεξιού δημάρχου Παναγιώτη Νίκα; Εδώσε στην πόλη μια περιέργη αυτοπετοίθηση. Εφερε, μου λένε, κόσμο και από Σπάρτη, Τρίντολη και Ηλεία. Ακουσα και δυο κυρίες με μαλλί κομμωτηρίου, χαμένες σε δρομάκια μακριά από το κέντρο, να ρωτάνε: «Καλέ, είσαι από δω; Που πέφτει ο Hondos;».

Το ξέρω ότι οι έμποροι περιμένουν να ξεπουλήσουν, και μακάρι να ξεπουλήσουν, αλλά το έκαναν με τακτ και γαλαντομία. Ο καθένας κι ένα τραπέζικι με ωραία κεράσματα στο πεζοδρόμιο. Μαγαζιά στολισμένα, κάποια με τη δική τους μουσική, ακόμα και ιδιωτικούς dj. Ρούχα, παπούτσια, βιβλία, καλλυντικά. Ακόμα και τα κουρεία ήταν ανοιχτά. Κι ένα ηρωπωλείο, μεγάλο και ωραίο, αλλά άδειο. Μου ήταν σαν να είχα ανάγκη να διάλειψα, μεγάλη και ωραία, αλλά άδεια, με τη γιορτή της πόλης του. Που κατέβηκε στους δρόμους και από την πιο απομακρυσμένη γειτονιά σαν να είχε ανάγκη ένα διάλειψμα, μια γιορτή πριν από τον φαρμακερό Σεπτέμβριο. Που πήρε τα σουβλάκια της και κάθισε σε παγκάκια, ακόμα και κάτω από το άγαλμα

του Νίκηταρά. Που έκοβε βόλτες πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, που δεν είχε πρόβλημα να κάνει και μερικά χορευτικά βήματα.

Θα γίνει, άραγε, θεσμός η καλαματιανή «Λευκή Νύχτα», ιδέα, να το παραδεχθώ και να του βγάλω το καπέλο, του δεξιού δημάρχου Παναγιώτη Νίκα; Εδώσε στην πόλη μια περιέργη αυτοπετοίθηση. Εφερε, μου λένε, κόσμο και από Σπάρτη, Τρίντολη και Ηλεία. Ακουσα και δυο κυρίες με μαλλί κομμωτηρίου, χαμένες σε δρομάκια μακριά από το κέντρο, να ρωτάνε: «Καλέ, είσαι από δω; Που πέφτει ο Hondos;».

Μία μόνο χάρη έχω να ζητήσω. Μήπως, παρακαλώ, μπορεί να αναβιώσει στην Καλαμάτα και η παράδοση των πολύ παδικών μου χρόνων, τότε που παραμονή Πρωτοχρονιάς κανένας μας δεν καθόταν στίπι του, αλλά παίρναμε τους δρόμους με καρφιούζες και πλαστικά ρόπαλα, που τα κοπανούσαμε ο ένας στο κεφάλι του αλλούνού· Φτωχοί ήμασταν και τότε. Μα τόσο μα τόσο ευτυχισμένοι.

9 772241 371140